

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci **žalobce Ing. L. D.**, zastoupeného advokátkou JUDr. Evou Rujbrovou, se sídlem Ulrychova 5, Brno, proti **žalovanému Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odbor dopravy, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2004 č. j. 57 Ca 59/2003 – 45,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal včas kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2004 čj. 57 Ca 59/2003 - 45, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2002 čj. OD 2479/02/BO. Tímto rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 7. 2002 čj. OD 41279/Fi-02 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Krajský soud rovněž rozhodl o náhradě nákladů řízení.

Z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu se podává, že žalobce se domáhal vydání rozsudku, kterým by byla rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušena a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uvedl, že rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci tak, jak to vyžadují ust. § 3, 32 a 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“). Správní orgán poté, kdy mu žalobce sdělil ještě v průběhu správního řízení důvody, které ho vedly k odmítnutí odběru krve, a důvod, proč se nedostavil dne 17. 7. 2002 k ústnímu jednání o projednání jeho přestupku, nevezal na vědomí omluvu, kterou učinila telefonicky Mgr. Š. Rozhodnutí správních orgánů byla vydána bez

přítomnosti žalobce, bez výsledku svědka a zakročujících policistů. Vycházela přitom z podkladů, které podle zákona nesmí být podkladem pro rozhodnutí a nelze je považovat za důkaz ve správním řízení. V rozhodnutí žalovaného jsou uvedeny různé nesrovnalosti svědčící o tom, že správní orgán nevěnoval objasňování přestupku náležitou pozornost. Povinností správních orgánů bylo předvolat všechny, jejichž účast na jednání je nutná, především jako svědky předvolat policisty, kteří mají protiprávní jednání prokazovat. Správní orgány měly zabezpečit výslech žalobce takovým způsobem a v takových podmínkách, které mu zabezpečí právo na obhajobu a právo klást svědkům otázky. Žalovaný však se žalobcem ani s navrhovanými svědky nejednal, nevzal v úvahu nové skutečnosti a posuzoval věc nikoli jako řádné odvolání, nýbrž tak, jako by přezkoumával již jednou skončené pravomocné rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření podrobně vyvracel důvody žaloby a navrhl její zamítnutí.

Krajský soud dospěl k závěru, že provedeným dokazováním v řízení o přestupku byly vyvráceny námitky žalobce, že napadené rozhodnutí nevycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. V odůvodnění krajský soud podrobně popsal skutková zjištění, která se týkala přestupku. Uzavřel, že tvrzení žalobce, že během správního řízení o přestupku nebylo ve věci provedeno důkazní řízení v souladu se zákonem, nebylo mu umožněno, aby se osobně hájil a nebyly provedeny jím navrhované důkazy, bylo spolehlivě vyvráceno. V daném případě bylo provedenými důkazy prokázáno, že žalobce dne 27. 3. 2002 v 21,30 hod. v B. řídil osobní motorové vozidlo a odmítl dechovou zkoušku. Tím spáchal přestupek podle § 30 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb. (dále jen „zákon o přestupcích“).

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil tyto podstatné skutečnosti:

Podle oznámení o přestupku, které podalo správnímu orgánu I. stupně příslušné oddělení Policie ČR, policejní hlídka zastavila dne 27. 3. 2002 ve 21,20 hod. žalovaného, který řídil osobní automobil. Policejní hlídka nabyla důvodné podezření, že žalobce požil před jízdou alkoholické nápoje. Proto byl vyzván k dechové zkoušce, kterou odmítl. Následně byl převezen na lékařské vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Odmítl odběr krve, protože se bojí nákazy.

Správní orgán I. stupně předvolal žalobce k ústnímu jednání k projednání přestupku na den 17. 7. 2002. Předvolání bylo žalobci doručeno dne 25. 6. 2002. Žalobce se k ústnímu jednání nedostavil.

Ve správním spisu se nenachází protokol o ústním jednání (§ 51 a 74 zákona o přestupcích, § 22 správního řádu).

Správní orgán vydal dne 17. 7. 2002 rozhodnutí o přestupku. Podstatná část jeho výroku (§ 77 zákona o přestupcích) zní: „... Vzniklo podezření, že jste před jízdou požil alkoholické nápoje a byl jste vyzván k dechové zkoušce dle § 124/6e zák. č. 361/2000 Sb., kterou jste odmítl. Byl jste poučen o povinnosti podrobit se lékařské prohlídce a odběru krve. Odběr krve jste odmítl s odůvodněním, že se bojíte nákazy.“

Svým jednáním jste porušil ustanovení § 5/1, f) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a § 6/2,3 zák. č. 37/1989 Sb., o ochraně před alkoholismem a jinými toxikomaniemi, čímž jste

vinen

ze spáchání přestupku ve smyslu ustanovení § 30/1, i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění platném v době spáchání přestupku...“.

Shora uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo odvolání žalobce podle § 59 odst. 2 správního řádu zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

V kasační stížnosti jsou uplatněny důvody opřené o ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce namítá, že krajský soud nerespektoval základní ustanovení s. ř. s. vztahující se ke způsobu a rozsahu prováděného dokazování. V odůvodnění rozsudku krajský soud přebírá veškerá tvrzení žalovaného, jak jsou uvedena ve správních spisech. Krajský soud nepovažoval za nutné přistoupit k provedení důkazů, které byly žalobcem navrženy, nepřistoupil ani k výslechu svědků, i když to zákonná úprava umožňuje a závisí na tom výsledek řízení.

Napadený rozsudek nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, jak to vyžadují ust. § 3, 32 a 46 správního řádu, neboť správní orgán poté, co mu byly sděleny rozhodující skutečnosti, které vedly žalobce k odmítnutí odběru krve a důvod, proč se nedostavil k ústnímu jednání dne 17. 7. 2002, tyto důvody nevzal v úvahu a rozhodl bez provedení navržených důkazů. Nebyly-li tyto důkazy provedeny, je kasační stížnost zcela důvodná. Došlo tak k porušení čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Oba správní orgány vydaly rozhodnutí bez přítomnosti žalobce, bez výslechu svědka a zakročujících policistů, vycházely z podkladů, které podle zákona nesmí být podkladem pro rozhodnutí a nelze je považovat za důkaz ve správním řízení. Krajský soud rozhodl bez provedení důkazů. V rozhodnutí žalovaného jsou různé nesrovnalosti. Povinností správních orgánů bylo podle § 41 správního řádu předvolat všechny, jejichž účast na jednání je nutná, tedy předvolat jako svědky policisty, kteří mají protiprávní jednání žalobce prokazovat. Povinností správních orgánů rovněž bylo zabezpečit žalobci právo na obhajobu a provedení jeho výslechu v takových podmínkách, které mu tato práva zabezpečí. Odvolací orgán se žalobcem ani s navrhovanými svědky nejednal, nevzal v úvahu nové skutečnosti a neprověřil je a tím nemohl zjistit skutečný stav věci. Z těchto důkazů také vycházel krajský soud, který žalobu zamítl.

Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení. V souvislosti s kasační stížností navrhuje, aby Nejvyšší správní soud současně vyslovil její odkladný účinek.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyvracel její důvody a navrhl její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nepřehlédl vady řízení o přestupku, s ohledem na ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. k nim však při svém rozhodování nemohl přihlídnout z úřední povinnosti za situace, kdy je žalobce ani v žalobě, ani v kasační stížnosti neuplatnil. Prvou vadou je, že správní orgán I. stupně o přestupku nekonal ústní jednání, jak nařizuje § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Nejvyšší správní soud nepovažuje tvrzenou omluvu žalobce z ústního jednání, kterou měla telefonicky provést Mgr. Š., za náležitou omluvu ve smyslu § 74 odst. 1 věta druhá zákona o přestupcích, jednání však mělo proběhnout.

Druhou vadou je ne zcela jasné vymezení skutku, jímž byl žalobce rozhodnutím správního orgánu I. stupně uznán vinným.

Podle § 30 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích ve znění účinném ke dni 27. 3. 2002, přestupku se dopustí ten, kdo při výkonu činnosti, při níž by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo poškodit majetek, odmítne podrobit se dechové zkoušce nebo, byla-li dechová zkouška pozitivní, se odmítne podrobit lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ač to nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.

Toto ustanovení tedy obsahuje dvě skutkové podstaty. Žalobce však nemohl být uznán vinným, že se odmítl podrobit lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, protože podmínkou spáchání tohoto přestupku je pozitivní dechová zkouška a té se žalobce odmítl podrobit. Nejvyšší správní soud tedy vychází z toho (i když to ve správním rozhodnutí není výslovně ve výroku uvedeno), že žalobce byl uznán vinným přestupkem, jehož skutková podstata spočívala v tom, že se odmítl podrobit dechové zkoušce, neboť naplnění této skutkové podstaty vylučuje naplnění skutkové podstaty druhé. Skutek byl ostatně stejným způsobem posouzen i krajským soudem.

Skutečnost, že se žalobce odmítl podrobit dechové zkoušce, je mimo pochybnost a žalobce v průběhu správního a soudního řízení ani nikdy netvrdil opak. Tvzení kasační stížnosti o tom, že krajský soud pochybil, když nevyslechl policisty jako svědky, kteří by měli prokázat žalobcovo protiprávní jednání a vyslyšet i žalobce samého, je nedůvodné, protože při nedostatku tvrzení o tom, že žalobce neodmítl dechovou zkoušku, není třeba k této otázce provádět další dokazování.

Pouze jako poznámku obiter dictum Nejvyšší správní soud podotýká, že skutečnost, že správní orgán I. stupně neprovedl ústní jednání, je vadou řízení, ovšem v projednávané věci s ohledem na výše uvedené nešlo o takovou vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí.

Kasační stížnost tedy není důvodná, neboť krajský soud rozhodl v souladu se zákonem. Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Nejvyšší správní soud již nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože rozhodl ve věci samé.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu